

Polgár Ferencné Iparostanonc-Iskolai Bizonyítványa

Budapest székesfővárosi községi szakirányú iparostanonciskola
 VIII. ker. *Hemád* 46 szám

Anyakönyvi szám: *645*

IPAROSTANONCISKOLAI BIZONYÍTVÁNY

Simai Györgyi gépi hurkoló tanonc
 (születési helye: *Budapest* születési éve, hónapja és napja: *1925 aug. 3* vallása: *isz.*)
 Budapest székesfőváros VIII. kerületi *Hemád* községi szakirányú iparostanonciskolájának *megoldó 7-8* osztálya első félévi második felét az 1942. évi iskolai évben a következő eredménnyel végezte:

Hitt és erkölcsi	<i>jól</i>	Kereskedelmi ismeretek	—
Magyar nyelv és általános leltetés	—	Ipari egészségügy	—
Földrajz-történelem	—	Szabóételek rajz	<i>szűz</i>
Számítás	—	Szabóételek és szerkesztés	<i>17. osztály</i>
Méret	—	Teknológia	<i>jól</i>
Természettan-egyetlen	—	Teknológiai gyakorlatok	—
Polgári és közigazgatási ismeretek	—	Elektrotechnika	—
Ipari könyvtár és állásajánlat	<i>jól</i>		
Rendszervezés	—		
Magasíratás	—		
Állásajánlat	—		
Munkaszám (igazolt órák)	<i>15</i>	Munkaszám nem igazolt órák	—

Az előző iskolai években tanúsított előmenetele:
 I. iskolai év *jel: jó*
 II. iskolai év *jel: jó*
 III. iskolai év *jel: j.*

Budapest, 1942. évi *február* hó *18* napján.

Szelemy Kónstantin igazgató

S. Tóth osztályfőnök

Képz. nyomt. VII. B. m. 7. m. Budapest székesfővárosi községi nyomdákja 1940 — 4822

Ez az 1942. évi iparostanonc-iskolai bizonyítványom, amit egy selyemharisnyákat gyártó üzem tanoncaként kaptam. Speciális gépi hurkoló gépen dolgoztam, amely akkoriban nagy dolog volt. A tanulmányaimat nem tudtam befejezni a német megszállás [lásd: Magyarország német megszállása] miatt. 16 éves koromban abbahagytam a gimnáziumot. Az első és a második gimnáziumi osztályt még jól elvégeztem, de aztán kezdődött a latin, az algebra és a matematika, és én ott elvesztettem minden érdeklődésemet. Most, utólag vagy mentségemre legyen mondva, azt is éreztem, hogy unatkozom, de hát a többiek nem unatkoztak. Soha nem csináltam házi feladatot, hanem ott, az iskolában másokról másoltam le. 12-13 éves koromra más írást

érdeklődtem, a könyvek és az emberek iránt, a magyar irodalom volt az egyetlen, amiből teljesen jó voltam. Sőt, írtam olyan dolgokat, hogy nem is nagyon gondolták, hogy én írtam. Valószínűleg azért, mert a többi tantárgyból olyan komoly lemaradásaim voltak. Kegyelemből engedtek át -- már nem is tudom hányadikban -- latinból. Később úgy értékeltem ezt a korszakomat, hogy talán nem voltak olyan tanárok, akik fel tudták volna kelteni az érdeklődésemet. Matematikából igen korán elvesztettem a fonalat, és a lustaságom miatt sohasem találtam meg. Amikor abbahagytam a gimnáziumot, a bátyáim azt mondták, ha nem tanulsz, akkor valamit csinálni kell. Lehet, hogy talán türelmesebbek lettek volna velem egy másik történelmi korban, ha nem 1925-ben születtem volna, és ha nem 1942-t írtunk volna. A bátyám cége révén egy textilgépipari szakiskolába kerültem. Aztán egy selyemharisnyagyárba kerültem, egy speciális körkötőgép mellett dolgoztam, amit -- azt hiszem -- ma is tudnék használni. Ez akkoriban egy kifejezetten elit, nagyon jól fizetett szakma volt. Azonkívül talán szerettem volna divattervezéssel foglalkozni. Jól rajzoltam, amiből felnőtt életemre tulajdonképpen semmi nem maradt. Nagyon szerettek ott engem, a vezetőnő és a munkásnők is, akiknek ruhákat terveztem, amiket aztán meg is csináltattak. Az első időben, amikor odakerültem, nagyon kétségbeestem, mindig sírva mentem haza, mert nagyon csúnyán beszéltek egymás közt. Velem nagyon aranyosak és segítőkészek voltak, nagy szeretettel vettek körül, ebben nem volt semmi hiba. Csúnya és durva szavakat használtak a hétköznapi kommunikációikban, nekik ez természetes volt, én mégis szenvedtem ettől a stílustól, éreztem, hogy ez borzasztóan távol áll az én 'köreimtől'. Ott voltam 16 éves koromtól, amíg el nem vittek.